కప్పస్తంభం

గట్టా వెంకటేశ్వర్లు

వైశాఖ శుద్ధ తదియ –

భక్తులతో నిండిన ఆలయం. సుమారు పదిగంటలు కావస్తోంది. నారాయణ మనవడి నెత్తుకుని వెంట కోడలితో కప్ప స్తంభం వద్దకొచ్చి ...

"గుర్తున్నానా బాబూ" అంది.

"ఎవరూ ..." అంటూ చూశాడు కౌస్తుభం.

"నేను ... డాబాల నాయురాలిని. కిందటేడు దీన్తో వచ్చి మొక్కుకున్నామా...దీనికి బాబు పుట్టేడు. సిమ్మాద్రి అప్పన్న కప్ప స్తంభం కోరిన వరాలిచ్చేస్తది. దేవుడున్నాడు బాబూ ... వున్నాడు. ఇంద టికెట్టు యివ్వండి" అంటూ డబ్బులు అందించింది.

భగవంతుడికీ భక్తులకూ మధ్యవున్న నమ్మకం ... ఆత్మశుద్ధి భవిష్యత్తును ప్రకాశవంతం చేస్తుంటే శారీరకమైన మంచి అలవాటులు ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదిస్తున్నాయి.

తన విషయం –

తన కుటుంబ విషయం ఎవరు బాగు చేయగలరు–పదేళ్ళనించీ దేవుడి సేవ చేస్తున్నాడు. వాడికి తనంటే చిన్నచూపే ...

లేకుంటే ... గొప్ప కులంలో పుట్టీ ... ఆచారాలూ ... అనురాగాలూ మంట కలిపి రామకృష్ణ చేసేపనులు...వున్న డబ్బు తగలేసాడంటే పోనీ అనుకోవచ్చు ... తల్లి పట్టు బట్టలు తాకట్టుపెట్టి తాగి సానికొంపలెంట తిరుగుతాడా...ఒక్కగానొక్క కొడుకు. వాడు ఎన్నోసార్లు యీ స్తంభాన్ని కావలించుకుని

"ఏమైనా కోరుకొనవమ్మునట" అన్నాడు కౌస్తుభం.

టికెట్టు తీసుకొనగానే నాయకుడు పసుపు వస్త్రం తెచ్చి మణిమాల చేతికి కట్టి కప్ప స్తంభం చుట్టూ ఆ బట్టని కట్టేసాడు.

"అలా కట్టండి ... త్వరలో చెరో బిడ్డనీ ఎత్తుకోవాలి..." వెనుక వరుసలోంచి వస్తూన్న నలుగురు వెటకారిస్తూ అన్నారు.

తుళ్ళిపడి చూసారు భారతి...మణిమాల కొండమీద బస్సుస్టాండులో ఎలాగో వాళ్ళ

ఎంతైనా నమ్మకం ...

చేస్తున్న పనిని విస్మరించి ఓ క్షణం వేదాంతంలో లీనమైపోయాడు కౌస్తుభం.

ఆ వూళ్ళో తనూ ఓ దేవుడు –

పదహారేళ్ళ వయస్సులోనే కఠోరమైన దీక్షలు పూని మంత్రాలు జపించి...అర్థరాత్రీ అపరాత్రీ భేదం లేకుండా పాము కరిచినా ... గాలిపట్టినా ... మానసిక దౌర్బల్యంతో వున్మాదులైనా ఎవరికి తగిన రీతిలో వారికి వైద్యం చేస్తూ ఎన్నో జీవితాలను సంతోషమయం చేశాడు.

కానీ –

మొక్కుకున్నాడు...కాని వాడి రాత మాత్రం మారలేదు. ఒకవేళ వాడు మొక్కుకున్నా అలా తాగి తిరగటానికే సహాయపడమని భగవంతుణ్ణి కోరుకుని వుండడని నమ్మకమేమిటి?

అలాఆలోచిస్తూన్న కౌస్తుభాన్నిచూస్తూ రొప్పుతూ యిద్దరమ్మాయిలు నిలుచున్నారు.

"టికెట్టు కావాలా అమ్మా..."అన్నాడు.

"ఈ స్తంభం సంతానం కోసమే పట్టుకుంటారా..." అంది మణిమాల.

"పూర్వం ఋషులు సంతాన గోపాలస్వామి మంత్రం వేసారట...ఒక్క ధనవాంఛ మిగతా కళ్ళుకప్పి వచ్చారనుకుంటే యిక్కడికీ తయారయ్యారు.

క్యూలో ఆ నలుగురూ చేస్తున్న గోలకు వలంటీర్లు కలుగజేసుకుని వాళ్ళని వారించారు.

"పూర్ణామార్కెట్టువద్ద బస్సెక్కినప్పటి నించీ యిదే గోల ... కాస్త వాళ్ళకు భయం చెపుతారా..." అన్నారు అమ్మాయిలు.

"కోవెలలో ఏమీ అనలేరమ్మా ... ఒకవేళ గోల చేసినా సిబ్బంది వూరుకోరు ... బయట యిలాంటి వేషాలువేస్తే పోలీసులకు చెప్పండి ...మిగతావిషయం వాళ్ళే చూసుకుంటారు." సలహా యిచ్చాడు అతను.

అన్యమనస్కంగానే దర్శనంచేసి...ప్రసాదం తీసుకుని కళ్యాణమంటపంలోకి వచ్చారు.

"ఏమి శిల్పం భారతీ ... యిదే తొలిసారి నేను సింహాచలాన్ని చూడ్డం..."

"ఇంకా నయం యీనాటికి ఈ మాత్రం గడపదాటి దేవుడి దర్శనానికి వచ్చావంటే విశేషమే..."

"కట్టుబొట్లు...సాంప్రదాయాన్ని కాదని లేం కదే...అది సరేలే...ఆ శిల్పం చూడు... నాగసుందరి యీవిడే కాబోలు...రంభా ... ఊర్వశి ... మేనకలు ... అప్పన్న శిల్పి అహోరాత్రాలూ పడిన శ్రమకు ప్రతిరూపాలు...ఈ సజీవత్వం పుట్టి పడుతున్న శిల్పాలు...ఆనాటి మానవులకు కల్మషంలేని హృదయం వుండబట్టే కార్యసాధకులు కాగలిగారు."

"హాయ్ ... ధవళ ప్రతిమా ... "

నవ్వుతూ వచ్చి మంటపం మెట్టుమీద కూర్చున్నారు ఆ నలుగురు.

"భారతీ ... పద. మళ్ళీ బస్సులు దొరకవు."

ఇద్దరూ మౌనంగా గోపురం మెట్లుదిగి వచ్చి బజార్లో వున్న బొమ్మలూ ... భజన చేస్తున్న కొండవాళ్ళను చూస్తూ కొద్దిసేపు గడిపి ... వీర్రాజు కొట్లో కుంకుమ, గాజులు కొన్నారు.

"నీకేమంటే యిష్టం .. "

"ఏ విషయంలో ... " అసక్తిగా తిరిగి అంది భారతి.

"ఈ కనిపించే వస్తువులలో ఏమి కావాలి ... " సంపెంగపూలు కొంటూ అంది మణిమాల.

"నాకు అనాస తొనలూ...బాబ్జీకి పనస తొనలూ ... ఆఁ ... నీకురా ... " అన్నాడు నవ్వుతూ ఆనందరావు.

"ధవళ ప్రతిమ ... " అన్నాడు కిషోర్.

వెకిలిగా నవ్వుతూ వస్తున్న ఆ నలుగురినీ గట్టిగా అరచి పదిమందినీ పిలిచి వచ్చడి చేయించాలనిపించింది. కాని అంతలోనే మనస్సు అడ్డం తిరిగి ఆక్రోధం నరుగులాంటి నడకకు దారితీసింది. మణిమాల వెనకనే భారతి తిరిగి తిరిగి చూస్తూ...బస్సు స్టాండుకు వచ్చింది. టిక్కెట్లు తీసుకుని దిగువకెళ్ళే బస్సులో కూర్చున్నారు.

చుట్టూ కొండలు ... ఆ కొండల మధ్య నుంచి ధుమికే జలపాతాలు. పచ్చని ప్రకృతి. పువ్వులు. పేరు తెలీని పువ్వులు. దూరంగా కనబడే పూలతోట. ఆ తోటమీంచి వచ్చే గాలిలోని పవిత్రత, సంపెంగపూల సౌరభం ముక్కుపుటాలకి తగులుతున్నాయి. అందమైన చిత్రకారుడు చిత్రించిన ప్రకృతి దృశ్యంవలె వున్న ఆ వాతావరణాన్ని చూసి తన్మయం పొందింది మణిమాల.

"కప్ప స్తంభం ఆలింగన చేసుకున్నావు యేమని కోరుకున్నావ్" అంది భారతి చెవ్వులో చెప్పినట్లు.

భారతి ప్రశ్నకు ఇహంలోకి వచ్చినట్టు చిన్నగా నవ్వి "చెప్పాలా..." అంది కొంటెగా మణి.

నిజానికి యాంత్రిక జీవితంలోని అసంతృప్తి, నిరాశ తొలగి మరో తెలీని ఆనందం పొందుతోంది మనస్సు. చిన్నప్పటి మంచీ... ఇల్లు...హైస్కూలు...విశాఖ పరిసరాలు ఆవీ యేకొద్దో పాంబీచ్ ... ఇందిరా పార్కు ... జగదాంబ జంక్షన్ ...లాసన్స్‌బే...ఆసీలు మెట్ట...ఇలాంటి జన సంచారక ప్రదేశాలు చూసి విసుగెత్తింది.

కానీ —

ఈ యాత్రా స్థలం...యిదీ కిక్కిరిసిన జనంతో వున్నా యీ మనుషుల్లో...వునికిలో ... ప్రకృతిలో ఏదో నిండుతనం...భక్తి భావాలతో పడుతున్న ప్రతి అడుగూ యేదో పవిత్రతను తెలియజేస్తోంది.

"నీలో ఎంత మార్పు...వయస్సు వచ్చింది కదా..."

చెయ్యి గిల్లి కొబ్బరి ముక్క చేతిలో పెట్టింది భారతి.

"ఇంతకీ నీకు సమాధానం కావాలి..." సిగ్గు నభినయిస్తూ మణి.

"పోనీలే భక్తి పారవశ్యంతో వున్నట్టున్నావ్..." పెదాలు బిగించి నవ్వుతూ అంది భారతి.

"ఈ మంచి అలవాటులన్నీ నీ స్నేహంతోనే వచ్చాయి." గౌరవం ... తన్మయత్వం పుట్టిపడింది ఆ మాటలో.

"అబద్ధం మణీ ... ఆ పొగడ్త నాకు కాదు...బండబారిన నీ హృదయానికి తియ్యని స్పందన నేర్పింది మాధవ"

చెవిలో అంది భారతి.

"ష్...నెమ్మది...భారతీ ఆ పేరు పదే పదే గుర్తుచేసి నా మానసాన్ని కలకలం చేస్తున్నావు...అతను వుత్తముడు ... తపస్వి...అతనిలో నా తలపులు లేకున్నా అతని వూహలే నాకు కొండంత ఆశ."

అంటూ వెనక్కి తిరిగింది మణిమాల.

"అదిరా అసలు విషయం ... హైపవర్ ట్రాన్స్‌మీటర్ పెట్టినా ఆ గుండెలోంచి ఈ గుట్టులాగ గలిగేవాళ్ళమా ...హృదయాన్ని హృదయమే రెచ్చగొట్టాలి ... అప్పుడేరా ఆ రహస్య తరంగాలు వెలువడేది ... " అంటూ మిగతా ముగ్గుర్నీ చూసాడు కిషోర్.

అనుకోని ఈ పరిణామానికి అవాక్కయింది భారతి.

"చూడరా ఎంత పెద్దకోరిక దాచుకుందో ... మరి నువ్వేమనుకుంటున్నావ్" కిషోర్‌ని రెచ్చగొడుతున్నట్టు అన్నాడు బాబ్జి.

"మన కోర్కెను మన్నించి లొంగిపోయిందా ... జీవితాంతం ఈ హృదయ దర్పణంలో బిగించి ... పన్నీటితో అభిషేకిస్తూ...పూలతో పూజిస్తా(నా) బ్రదర్... కథ యేమాత్రం అడ్డం తిరిగినా ... యే జగదాంబ జంక్షన్లోలో...సరస్వతీ జంక్షనులోనో సజీవ సమాధి కడతా ... "

"తథాస్తు" అన్నారు మిగతా ముగ్గురూ

"భారతీ పద పోలీసులకు చెబుదాం ... నయవంచకులు చూడు ఎంత తెలివిగా నాటకం ఆడుతున్నారో ... మళ్ళీ ఎవరైనా తంతారని పెద్ద మనుషుల్లా యాక్షన్..."

'బొమ్మల కొలువు'లో పాపాయి

— ఫొటో : సి. వి. చలం

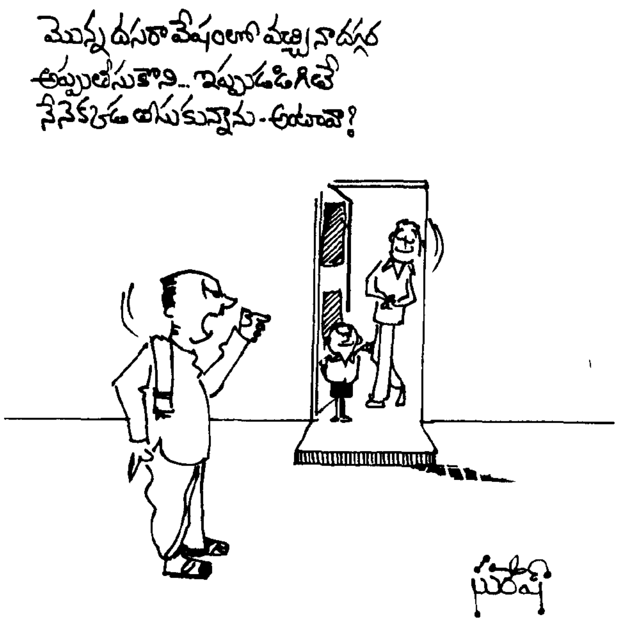

మణిమాల బస్సు దిగి భారతితో మెట్ల వద్దకు వచ్చింది.

"ఓ పని చేద్దాం ... మెట్లెంట నడుద్దాం...ఇలా అక్కడికి వచ్చి పిచ్చివేషాలేస్తే పెద్దగా అరిచి శుభ్రంగా తన్నిద్దాం... ఓ.కే..." అంది హుషారుగా మణిమాల.

"ఓ.కే..." భయభయంగా అనేసి ఆమె వెంట నడిచింది భారతి. ఇద్దరూ ఒకేసారి అడుగులు కలుపుతూ మెట్లు దిగుతున్నారు. పెద్ద వర...కాశీ ఖనుమ...పై కుంతరాయుడి మెట్ట...దివ్యశోభలు...పుష్పతోట... బిందెల పనస ... అప్పయ్య పంతులు వ్రతుల మీంచి వచ్చే పంపంగి. గులాబి ... నూరు వరాలు... పున్నాగ...తురాయి పువ్వుల కమ్మని గుబాళింపులు...అనాస...పనస...జీడి మామిడి, రామ ఫలం చెట్లమీంచి వీసే గాలి చల్లగా హాయిగా తనువును మైమరపింప జేస్తున్న ఆ వాతావరణంలో సర్వం మైమరచినట్టు వేదవతీ శిఖరం గట్టుమీద కూర్చున్నారు...మణిమాల ...భారతి.

"అదే స్పాటు...పెద్దవర అంటార్లే ... అక్కడ చూడు గోడవారగా అడివిలోకి దారుంది. అక్కడ వరకూ అవసరం లేదు. వాళ్ళని ఒక్కసారి మట్టడించి నోళ్ళుమూసి ...ఆ గోడ తప్పిస్తే ఎవడొస్తాడు వాళ్ళతాత ... ఆ రాయి చాటుకు చేరుకుంటే ... ఆ తర్వాత..." అంటూ మిగతా ముగ్గుర్నీ వుద్దేశించి వాళ్ళని వప్పించే పద్ధతిలో అన్నాడు కిషోర్ ...

"మెట్లెంట జాగ్రత్త! చాలామంది వస్తున్నారు...వాళ్లు అరిచి గోలచేస్తే మనభరతం పట్టడం ఖాయం."అని భూషణం అంటే...

> ## స్పందన
>
> కలాన్ని చేతబడితేనే
> కవిత్వం రాదు.
> కులాన్ని కూలగొడితేనే
> కుటిలత్వం పోదు.
> చట్టాలతోనే ...
> సంక్షోభిత హృదయాల్లో
> సంఘర్షణ ఆగిపోదు.
> చట్టాలతోనే ...
> సమాజంలోని కౌటిల్యం
> సమూలంగా చెరిగిపోదు.
> మనిషి మనసు స్పందిస్తేనే
> మానవత నిలుస్తుంది.
> మనిషి మనసు యోచిస్తేనే
> మంచితనం తెలుస్తుంది.
>
> — కె. విశ్వనాథరెడ్డి

"నువ్వు నోరు ముయ్యి ... అన్నీ అనుమానాలే ... రేపు పెళ్ళయితే అక్కడా..." అంటూ మరేదో అన్న కిషోర్ మాటలకు మిగతావాళ్ళు పొట్టలు పట్టుకుని నవ్వారు.

ఆపాటికి హనుమంత ద్వారం సమీపిస్తున్న నలుగుర్నీ చూసి అమ్మాయిలు ప్రకృతి ఆస్వాదన లోంచి తుళ్ళిపడి లేచి పరుగు పెట్టారు.

ముందు ప్రకృతి ఆనందం ... వెనక వికృతంగా కేకలు.

పెద్దవర సమీపించే సమయంలో ఆకాశ ధార మోకాళ్ళ మెట్ల వద్దకు వచ్చి కిషోర్ హుషారుగా ఈలేసి ఎగిరి టా ... టా ... అంటూ పరుగు పెట్టాడు. అంతే...

అలాగే కాలు జారడం ... దాదాపు వంద మెట్లు దిగువన వచ్చిపడ్డాడు. ఆ తర్వాత కె జి హెచ్‌లో చేర్పించారు తతిమామిత్రులు. మనిషంతా బాగానే వున్నాడు. మనసూ ... చూపూ...కదలికా అందం ... ఆకర్షణా అన్నీ అలాగే వున్నాయి.

కానీ —

అతనికి ఒక చెయ్యిలేదు.

అన్నిటికంటే మించిన మరో విషయం... అతనికి ఇప్పుడు పరాయి స్త్రీ అంటే నిజంగా ...పేగు చించుకుని కన్న, తల్లితో సమానం!

★